

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθές, παρασθόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΙΘΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαρ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—4

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Μαρτίου 1894

Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 4

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΡΩΝ ΔΕΔΑΒΡΥΓΙΕΣ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 17]

Ἡ συνετὴ αὐτῆ διαγωγὴ εἶχεν ὡς πρῶτον ἀποτέλεσμα τὸ ὅτι ἡ κυρία Μορδάς εὐχαριστεῖτο ἐκ τῆς παρουσίας τῆς ἀνδραδέλφου τῆς. Τὸ ἴδιον, ἐννοεῖται, καὶ ἡ μικρὰ Εὐτυχία. Οἱ μόνον δυσηρεστημένοι ἦσαν ἀκόμη οἱ μαῦροι. Ἡ Λίνα, ζηλότυπος διότι ἡ Εὐτυχία τὴν παρημέλει τώρα, καὶ ἐπορτίμα ἀντ' αὐτῆς τὴν θείαν τῆς, διαψευθεῖσα δὲ εἰς τὰς ἐλπίδας τῆς ὅτι θὰ τὴν ἀπεστρέφετο τοῦλάχιστον ἡ κυρία Μορδάς, ἔκαμε συμμαχίαν μετὰ τοῦ Ἀγηγόρου καὶ τῆς Ἀριάδνης, συμμαχίαν μίσους καὶ ἀντιπολιτεύσεως.

Ἰπὸ τοιούτου ὅρου θὰ διήρχετο ἐκεῖ ἡ θεία Θηρεσία τοῦλάχιστον μὲγα μέρος τοῦ χειμῶνος. Μίαν ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῆ εἰς τὸ Δινὰρ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς συζύγου ἐνὸς συμβολαιογράφου, τῆς ὁποίας ἡ οἰκογένεια εἶχε μὲν ἄλλοτε εἰς Βάννας καὶ τὴν ὁποίαν εἶχε γνωρίσῃ πρὸ τοῦ γάμου τῆς.

«Θέλετε νὰ πάρω μαζί μου καὶ τὴν Εὐτυχίαν;» εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Μορδάς. «Ἐχουν ἐκεῖ παιδιὰ καὶ θὰ διασκεδάσῃ.»
— «ὦ, πολὺ εὐχαρίστως.»
Οὕτω λοιπὸν, μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν τελευταίων τοῦ Ὀκτωβρίου, αἱ δύο δεσποινίδες Μορδάς ἠκολούθουν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Δινὰρ, συρόμεναι ὑπὸ ταχύποδος ἵππαριου τῆς Βρεττανίας.

«Ὁ καιρὸς εἶνε γλυκύς» εἶπεν ὁ ἀμαξήλατος «θὰ φθάσωμεν γρήγορα.»
Τὰ πάντα ἦσαν φαειρὰ. Φαιδρὸς ὁ ἥλιος, αἱ ἀκτίνες τοῦ ὁποίου ἐπαίξαν μετὰ τὰ τελευταῖα φύλλα, φαειρὰ ἢ θάλασσα ἡ σπινθηροβόλοισα ἐν τῷ ὄρωφ, φαειρὰ τὰ

πηγὰ τὰ ὁποία ἐφαλλαν ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ προπάντων φαειρὰ ἡ μικρὰ πριγκήπισσα Ροζάλβα, ἡ ὁποία περισσώστερον ἀπ' ἄλλας τὰς διασκεδάσεις ἡγάπα τὸν ἐφ' ἀμάξης περιπάτον.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ συμβολαιογράφου
Ἡ δεσποινὶς Θηρεσία δὲν εἶχε ἔμπρο-

«Ἐπρεξε πλησίον τῆς ἀδελφῆς του.»

αναγγελίῃ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς, ἐπειδὴ τὸ ἀδέβαιον τῆς ὥρας ἐκείνης τοῦ ἔτους δὲν τῆ ἐπέτρεπε νὰ δεσμευθῆ ἐκ τῶν προτέρων δι' ὑποσχέσεως. Μεγάλῃ συγκινήσει λοιπὸν ὅταν τὸ ὄχημα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας μεγάλης οἰκίας καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ μέσα τὴν Κυρίαν Μπρεβάλ.
«Μάξιμε! δὲν εἶνε διὰ τὸ μάθημα» ζητοῦν τὴ μαμιά», εἶπε κοράσιον δωδεκαετές, τὸ ὁποῖον ὁ θόρυβος τῶν τροχῶν εἶχε φέρῃ εἰς ἐν τῶν παραθύρων τοῦ δευτέρου πατώματος. Ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπηυθύνετο ἀφῆκε τὸ ἑλληνικὸν τοῦ θέμα, καὶ ἔπρεξε πλησίον τῆς ἀδελφῆς του, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ἡ Εὐτυχία καθήρχετο ἐκ τῆς ἀμάξης.
«Μπα! καλέ, ἐγὼ τὴν γνωρίζω αὐτήν», ἀνέκραξεν, «εἶνε ἡ μικρὰ κρεόλη, τὴν

ὁποίαν εἶδα εἰς τὸ Δινὰρ καὶ τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι μου ἀνόμαζαν πριγκήπισσαν Ροζάλβαν.

— «Α, εἶνε ἐκεῖνη που εἶχε πάντοτε μαζί της ἓνα πουλί, καὶ που τὰ μαλλιά της εἶνε ἄσπρα;

— Μία τοῦφα μόνον,» ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφὸς τῆς, «ἀλλὰ μὴ σκύπτῃς ἔτσι, Λουκία, θὰ πέσῃς κάτω.

Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ καλά...
Νά, αἱ κυριαὶ μπῆκαν μεσὰ τώρα. Νά μας 'μιλοῦσαν νὰ πάμε καὶ 'μεῖς εἰς τὴν σάλαν! Θὰ σιγουρισθῶ λιγάκι καὶ θὰ διορθώσω τὰ μαλλιά μου. Εἶμαι ἄνω κάτω,» ἐπρόσθεσε ρίπτουσα ἐν βλέμμα εἰς τὸ κάτοπτρον.

«Κοκέτα! εἶσαι μιὰ κοκέτα!» τῆ εἶπεν ὁ ἀδελφὸς τῆς, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν παρέλειψε ν' ἀλλάξῃ φέρεμα καὶ νὰ πλύνῃ καλά τὰς χεῖράς του, κατακαλιδωμέναις ἀπὸ μελάνην —

πρέπει νὰ το ὁμολογήσωμεν.
Ἐν ᾧ ταῦτα συνέβαινον εἰς τὸ σπουδαστήριον ἡ δεσποινὶς Μορδάς καὶ ἡ ἀνεψία τῆς εἰσῆλθον παρὰ τῆ κυρία Μπρεβάλ. Τὴν εὐρον εἰς θάλαμον εὐρύχωρον, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευεν ὡς τραπέζια συγχρόνως καὶ ὡς δωμάτιον ἐργασίας. Μόλις ἐτελειώσε τὸ γεῦμα, ἐσήκωσαν τὰ σκευὴ ἐκ τῆς τραπέζης, ἡ ὁποία ὑπεβάσταζε τώρα τὰ διάφορα ἀντικείμενα τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τῆς Ἀννίκα. Ἐν σχέδιον ἦτο τοποθετημένον παραπλευρῶς τοῦ κανίστρου, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκοντο φύρῃν μίγδην ἀσπρόρουχα καὶ κνημίδες πρὸς διόρθωσιν. Ἐν βιβλίον ἐμαρτύρει ὅτι συγχάκις ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἀνεγίνωσκεν, ἐν ᾧ ἡ ἄλλη εἶρ-

τύχη τῶν φίλων μου μ' ἐνδιαφέρει μεγάλως, τῶν φίλων μου ἀνευ ἐρωτηματικοῦ, διότι τὸ ἔξευραις ὅτι εἶσαι φίλος μου καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ θέσῃς ἐντὸς παρενθέσεως τὸ σημεῖον αὐτὸ τοῦ δισταγμοῦ.

Τὸ ψευδοῦνόν σου, *Λιονοσκεπὴ Ὀλυμπε*, μ' ἀρέσει. Ἀλλὰ πρέπει αἱ ἐπιστολαὶ σου νὰ μὴ εἶνε τῶσον 'σύντομοι'. Τίποτε, τίποτε δὲν εἶχες νὰ μου εἰπῆς;

Θὰ ληθῆς φροντίς, *Ἀνδρέε Στρατιῶτα*, ὥστε οἱ συνδρομηταὶ νὰ λαμβάνουν τὰ φύλλα συγχρόνως μετὰ τοὺς ἀγοραστάς.

Ὁ Στέφανε Σπυρ. Καλογερά, πόσον εὐχαριστήθην διότι μοι γράφεις ἀπὸ τῶσον μακρὰ, ἀπὸ τὸ Νικολαίεφ τῆς Ρωσίας, καὶ διότι ἀγαπᾷς τῶσον τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Νά μου γράψῃς συχνά, μικρὴ μου φίλε, διότι κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολὺ.

Πόσον ἐμπράκτως ἀποδεικνύεις τὴν περὶ τὴν «Διαπλάσιν» ἀγάπην σου, καλὴ μου *Αἰλὶς*! Πολὺ εὐχαριστῶς γίνεσαι δεκτὴ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς.

Ἀρκετὰ καλὴ εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ Ζαχαρή πρὸς τὸν Πεσταλότην τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλες, *Φιλόδοξε Ἑλλη*. Τώρα νὰ ἴδωμεν καὶ τὰς ἄλλας τὰς ὁποίας στέλλουν καθ' ἐκάστην καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου, νὰ ἴδωμεν ποῖα θὰ εἶνε ἡ καλλιτέρα.

Διὰ τῆς «Διαπλάσεως» στέλλουν εἰς Λονδῶν εἰς τὰς δεσποινίδας Σκιάρη, τὴν Ἀγ. Ζίφου καὶ τὴν Α. Ράλλη τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης τὰ πτωχὰ παιδιὰ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παιδῶν τοῦ «Παρασσοῦ». Αὐτοῦ ἐστειλάμεν τοὺς 21 τόμους τοὺς ὁποίους ἠβέλτησαν νὰ δωρῆσουν εἰς ἐν φιλανθρωπικὸν κατάστημα. Ὑπάρχουν μερικὰ δωρεὰ αἱ ὁποῖαι δεκνύουν ὄχι μόνον ἀγαθότητα τῆς καρδίας ἀλλὰ καὶ εὐφραν τοῦ. Μία ἐκ τούτων εἶνε καὶ αὕτη.

Πῶς; ὄλην τὴν προμήθειάν σου ἐξήντησας εἰς τὴν προηγουμένη ἐπιστολῇ καὶ δὲν εἶχες πλέον τίποτε νὰ μοι εἴπῃς, *Λευκὸν Τριαντάφυλλον*; Γίνεσαι λοιπὸν αὐτὸ; Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι οἱ φίλοι μου ἔκαστοι θὰ ἔχουν πάντοτε νὰ μου εἰπουν.

Περιμένω τίποτε ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ μοι στείλῃς, *Λευκὸν Κρίνον*, διότι αὐταὶ που ἔστειλες δὲν ἦσαν τῶσον ἐπιτυχεῖς.

Πολὺ εὐτυχῆ με κάμνει ἡ ἀγάπη σου, *Δρόσος τῆς Πρωίας*, καὶ ἡ στοργὴ τὴν ὁποίαν τρέφουν δι' ἐμὲ πάντες οἱ οἰκεῖοί σου. Σῶς εὐχαριστῶ ἄλλους.

Βεβαίως, Ἀριάδνη Μ. Κούπκα, εἶσαι δεκτὴ εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Ἀφοῦ εἰς τοὺς ὅρους αὐτοῦ το λέγω καθαρὰ καθαρὰ, ὅτι πᾶς συνδρομητὴς καὶ πᾶσα συνδρομητρία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὸν διαγωνισμὸν, διατὶ ἀμφιβάλλεις καὶ σὺ καὶ τῶσοι ἄλλοι οἱ ὁποῖοι μοῦ ἀπευθύνουν τὴν ἴδιαν μετὰ ἐρώτησιν, ἂν εἶνε δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν; Τότε λοιπὸν διὰ πείρους προτείνω τοὺς διαγωνισμοὺς, ἂν ὄχι διὰ τοὺς συνδρομητάς μου πάντας ἀνεξαιρέτως;

Εἶσαι τώρα εὐχαριστήμενος, *Ἑλλη* τὸν *Καυκάσον*; καὶ ἐννοήσῃς διατὶ δὲν ἐλάβθῃς ἀπάντησίν μου;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' ἄλλους δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου ε.ε.)

31. Στοιχειόγραφος.
Τὴν ὄψιν ἔχω μαῦρην, ζωφώδεις θεωρίας. Καί, θὰ νομίσῃς, εἶμαι ἐκ τῆς Αἰθιοπίας.
Σ' τὰ τρία μου ψφία ἂν τέταρτον προσθέσῃς. Μνημεῖον τι ἀρχαῖον εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃς, Καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου θὰ διαδοῦν ταχέϊαι. Ἐκπλήττουσαι τὸν νοῦν σου ρητόρων αἱ χορεῖαι.

32. Αἰνεύματα.
Εἰς τὴν Δῆλον, Πύλον, Μῆλον θὰ μ' εὐρήθῃς κα- [τοικοῦντα,
Ἄσπερον εἰς τὴν Σμύρνην, Ἄμοργον καὶ Τρα- [ζοῦντα.

33. Καλλιτεχνικὴ ἐρώτησις.
Πῶς ἀνομάζετε ὁ γλύπτης ὁ κατασκευάσας τοὺς πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνδριάντας Ῥήγα τοῦ Φεραίου καὶ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε', καὶ πόθεν κατήχητο;

34. Ἡρόβλημα.
Κυνηγὸς ὑπόσχεται εἰς φίλον του νὰ τῷ διδῇ 6 δραχμάς δι' ἐκάστην ἀποτυχάνουσαν βολήν, ἐκεῖνος δὲ ὑπόσχεται νὰ διδῇ τῷ κυνηγῷ 5

δραχμάς δι' ἐκάστην ἐπιτυχάνουσαν. Μετὰ 24 βολὰς ὄφραϊς δοῦναι ὁ κυνηγὸς 34 δραχμάς. Πόσαι βολαὶ τοῦ ἀπέτυχον καὶ πόσαι ἐπέτυχον;

35. Ρῥυθμός.
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔβδομον ὁ κόσμος σᾶς δανεῖται. Τὸ δευτέρον μου δύο φορὰς 'ς ταυτὶ σου ψιθυρίζει. Τὸ τρίτον μου εὐρίσκειται εἰς κάθε πολιτείαν. Τὸ τέταρτον ἑλληνικὴν σημαίνει νῆσον μίαν. Τὸ πέμπτον μου συνέθεσε νομοθεσίας θείας. Τὸ ἕκτον εἶν' οὐδέτερον μίξ ἀντωνυμίας.

36. Μαγικὸν γράμμα.
Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἕλαι τῶσαι λέξεις: Νάτος, Ὄνη, Πόρος, πῖλος.

37. — 40. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῶων.
1.—Ἡ Γαλλία εἶνε ὄραία χώρα.
2.—Ὁ Φωκίων ἦτο ἄριστος στρατηγός.
3.—Ἡ ἐργασία καὶ ὁ πόνος εἶνε γοναῖς τῆς εὐτυχίας.

41. — 45. Μεταμορφώσεις.
1. Ἡ Ἰος διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Τῆνος.
2. Ἡ Σπῆρος δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἰός.

46. Παίγνιον.
Νὰ ἀναγνωθῆ ἡ κάτωθι ἐπιγραφή:
Σ Α Γ Α
Υ Σ Ε Ν
Ο Υ Σ Α
Π Ο Υ Σ
Ν Θ Ρ Ω
Α Ρ Ε Τ
Η Α Τ Ο
Ο Θ Ε Ο

47. Ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον.
1, Πτηνόν. 2, Ρωμαῖος αυτοκράτωρ. 3, Μέρος τοῦ σώματος. 4, Ἀρχαῖος λυρικός ποιητής. 5, Ἐπίσημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 6, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 7, Περιφημὸς Γεωγράφος.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΔΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐκάστος τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιστορηματοῦ του καὶ τῆς ἄλλης ποικιλίας ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὅλος εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἡθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειράς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εικοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὧν δηλαδὴ 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μίας δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἠγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ὃ αἱ ὀλίγαι φυλαττόμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσι κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτὰ ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσὸν ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπισταγῶν, χωρονομιματῶν παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένῃς ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5
Παραπάνω περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παραλείπον δεκαπενθήμερον τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.
Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.

γάλετο, οκρίθας δὲ ζωγραφικῆς εἰς τὴν μίαν γωνίαν καὶ κλειδοκύμβαλον εἰς τὴν ἄλλην, εἰδείκνυον πόσον τὸ καλλιτεχνικὸν αἴσθημα ἦτο παρ' αὐταῖς ἀνεπτυγμένον. Παλαιὰ τινα ἐπιπλα καὶ δύο-τρῆς προσωπογραφίαι οἰκογενειακαί, διετήρουν τὰς παραδόσεις τοῦ παρελθόντος, ἀνεκάλουν τοὺς ἀποθανόντας συγγενεῖς εἰς τὴν μνήμην ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τοὺς εἶχον γνωρίσῃ, ἢ τοὺς ἐπροκάλουν νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῶν εἰς τὰ παιδιά, ἀφ' οὗτου αἱ θέσεις των ἦσαν κεναὶ περὶ τὴν ἐστίαν.

Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ὑπῆρχεν ἡ αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς. Ὅλα ἐκεῖ ἦσαν ἐν τάξει τὴν ἡνοιγαν μόνον τὰς μεγάλας ἡμέρας ἢ εἰς πολὺ ἐπίσημους περιστάσεις. Ὅταν ἡ ὑπηρέτρια Μαριάννα ἀνήγγειλεν εἰς τὴν κυρίαν τῆς τὴν δεσποινίδα Μορδάς, ἠρώτησε :

«Νὰ τὴν πάγω ἔς τὴ μεγάλη σάλα, κυρία ;

— Ὅχι, φέρε τὴν ἐδῶ» ἀπάντησεν ἡ κυρία Μπρεβάλ.

Ἐδῶ λοιπὸν συννητήθησαν αἱ δύο παλαιαὶ φίλαι. Εἶχον νὰ εἶπουν μεταξὺ των πολλὰ, πρὸ πάντων ἡ σύζυγος τοῦ συμβολαιογράφου.

«Πόσα πράγματα συνέβησαν ἀπὸ τὴν τελευταίαν φορὰν πού σας εἶδα ! Οὐμᾶσθε ; Εἶχα ἔλθῃ νὰ σας ἐπισκεφθῶ μετὰ τοὺς γάμους μου. Ποίος θὰ μου ἔλεγε τότε ὅτι οἱ γονεῖς μου θὰ ἠναγκάζοντο νὰ φύγουν ἀπὸ τὰς Βάννας καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐγύριζα ποτὲ πλέον ἐκεῖ, τοῦλάχιστον διὰ νὰ ἴδω τὰς ἀγαθὰς ἐκείνας ἐξαδέλφους, αἱ ὅποια μᾶς ἔκαμαν νὰ γνωρισθῶμεν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλω βέβαια τὴν σημερινὴν ἐκπλήξιν.»

Οὕτως εἰσῆλθεν εἰς μακρὰν ὁμιλίαν, διηγήθη τὰς λύπας τῆς καὶ τὰς χαράς τῆς, τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ τέκνου τῆς, τὸ ὅποιον ἦτο ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ, καὶ κατὰ τὰς προόδους τοῦ ἄλλου, τὰ κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς διὰ τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν θυγατέρων τῆς. Δὲν ἐλησμονήσεν οὐτὲ τὰς προσπάθειάς τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ διὰ νὰ κάμῃ τὸν σύζυγον νὰ ὑποφέρῃ τὴν μονοτονίαν τοῦ βίου τῆς μικρᾶς πόλεως καὶ τὸ βῆρος τοῦ πεζοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος.

«Δὲν λυπεῖται διότι ἔχασε τὰς διασκευάσεις τοῦ κόσμου» εἶπεν «ἀλλὰ τὰς πνευματικὰς ἀπολαύσεις, τὰς βιβλιοθήκας καὶ τὰς συναναστροφὰς τῶν λογίων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν. Φαντάσου τώρα, ἀγαπητῆ μου φίλη, ἄνθρωπος ὡς τὸν κ. Μπρεβάλ, νὰ εἶνε συμβολαιογράφος ! Καὶ τοῦλάχιστον νὰ ἐκέρδιζεν ὅσα οἱ ἄλλοι του συνάδελφοι !» ἐπρόσθεσε στεναύουσα.

Οὕτως εἰς ὀλίγας λέξεις ἀπεκαλύφθη πρὸ τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας μία τῶν οἰκογενειακῶν ἐκείνων σελίδων, τὰς ὁποίας τόσο καλὰ ἐννοοῦν ὅλοι σχεδὸν αἱ γυναῖ-

κες, ὅλοι σχεδὸν αἱ μητέρες. Πόσον πολυάριθμοι εἶνε ἐκεῖναί αἱ ὁποιαὶ ἐπαγρυπνοῦν ἐν τῷ οἴκῳ ἀκαταπαύστως, συμμερίζονται τοὺς ἀγῶνας τοῦ οἰκογενειάρχου, τὸν βοηθοῦν καὶ τὸν ἀνακουφίζουν, τῷ ἀποκρούτουν τοὺς φόβους, τοὺς ὁποίους τὰ παιδιά εἰμπορεῖ νὰ προξενήσουν, τὰς φροντίδας τῆς ὑλικῆς ζωῆς !

Ἐκ τῶν γυναικῶν τούτων ἦτο καὶ ἡ κυρία Μπρεβάλ. Ἠγωνίζετο, ἀφωσιωμένη καὶ σιωπηλή. Εἰς κανένα δὲν ἐπρόδιδε τὰς σκέψεις τῆς, καὶ ἂν το ἔκαμνε σήμερον, τὸ ἔκαμνε πρὸς μίαν παλαιάν τῆς φίλην. Ἐνόμισε μάλιστα καθήκον τῆς νὰ ζητήσῃ συγγνώμην διότι τόσο πολὺ ὁμίλησε περὶ τῶν ἰδικῶν τῆς, ἀλλ' ἐδέχθη τὴν θερμότεραν διαβεβαίωσιν περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον ἤγειρε παρὰ τῆ ἄλλῃ ἡ διηγήσις τῆς.

Ἡ νεάνις, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν ἀφίξιν τῆς δεσποινίδος Θηρεσίας, εὐρίσκετο παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρὸς τῆς, ἔκρινε καλὸν νάρησιν τὰς δύο κυρίας μόνας καὶ ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις εἶχε παραλάβῃ τὴν Εὐτυχίαν καὶ ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἔκραζεν ἐπίσης τὴν ἀδελφὴν τῆς Λουκίαν. Κατόπι τῆς κατῆλθε καὶ ὁ Μάξιμος, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν προσεκλήθη. Ἐκ φόβου μήπως τὸν ἀποπέμψῃ ἡ Ἀννίκα, δὲν ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ ἀμέσως, ἀλλὰ μεταβάς, ἐκάθησεν εἰς ἕν θρανίον πρὸ τοῦ ὁποίου ἀφεύκτως θὰ διηροχέτο, περιπατοῦσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς, ἡ μικρὰ ἐπισκέπτρια. Δις ἡ τρεῖς μετέβαλε στάσιον, ἕως οὗ εὗρη ποία ἤρμοζε καλλίτερον καὶ ἐπὶ τέλους, ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, προσεποιήθη ὅτι ἀναγινώσκει καὶ περιέμενε.

Μετὰ τινα λεπτά, ἡ ὁμάς τὴν ὁποίαν παρεφύλαττεν, ἐπεφάνη εἰς τὴν ἄκραν τῆς δεινροστοιχίας, τῆς ὁποίας αἱ φίλῳραι εἶχον ἤδη χάσῃ τὰ φύλλα των. Ἦσαν ἐστρώμενα κατὰ γῆς καὶ ἔτριζον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν κορασιῶν, τὰ ὁποία ἐπλησίαζον. Ὁ Μάξιμος δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ προσεῖχῃ, παρὰ μόνον ἅμα εὐρέθησαν ἐνώπιόν του.

« Πριγκήπισσα Ροζάλδα », εἶπε τότε «σὰς προσκυνῶ !»

Ἡ Ἀννίκα κατάπληκτος, τὸν ἐξέλαβεν ὡς τρελόν.

«Πῶς ξεβύρετε ὅτι με λέγουν ἔτσι ;» ἠρώτησεν ἡ μικρὰ κρεοδή.

— Τὸ ἔμαθα εἰς τὸ Δινάρ, τὸ καλοκαίρι, δεσποινίς.

— Ἀλήθεια εἶνε πριγκήπισσα ;» ἐφίθυσεν ἡ Λουκία παρὰ τὸ οὖς τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Αὕτη ἀπάντησε διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων, τὸ ὅποιον ἐσήμαινε : «Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ δὲν το πιστεύω.»

Ὁ γῆρος τοῦ κήπου ἐξηκολούθησε καὶ ἐπανελήθη πολλὰκις. Ἡ συνομιλία συνίστατο κυρίως ἀπὸ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις :

« Ἀγαπᾶτε τὴν ἀνάγνωσιν, δεσποινίς ; » ἠρώτησεν ἡ Ἀννίκα τὴν Εὐτυχίαν.

— Δὲν ξεύρω νὰ διαβάω.

— Γαλλικὰ βέβαια, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Μάξιμος ἔνθουμοῦμαι, εἰς τὸ Δινάρ μου εἶχαν πῆ ὅτι εἰσθε ξένη.

— Δὲν σας εἶπαν καλὰ ὁ πατέρας μου ἐγεννήθη εἰς τὰς Βάννας καὶ ἡ μητέρα μου εἶνε γαλλίς ἀπὸ τὴν Μαρτινικήν. Δὲν ξεύρω νὰ διαβάω οὔτε γαλλικὰ, οὔτε εἰς καμμίαν ἄλλην γλῶσσαν, διότι ὡς τὴν περασμένην ἀνοιξὴν ἀκόμη ἤμουν τυφλὴ καὶ ἔκτοτε οἱ ἰατροὶ μου ἀπηγόρευσαν τὴν ἐργασίαν, ὥστε εἶμαι ἐντελὴς ἀμαθής.

— Δὲν φαίνεσθε νὰ λυπῆσθε πολὺ δι' αὐτὸ» παρετήρησεν ἡ Ἀννίκα, ἡ ἐπιμελεστέρα τῶν ἀδελφῶν τῆς. Καὶ ἔμωσ εἶνε πολὺ φοβερὸν νὰ μὴν ἤξεύρῃ κανεὶς τίποτε.

— Ὅχι. Ἴσως ἂν ἤξευρα καὶ τι, θὰ μου ἐγεννᾶτο ἡ ἐπιθυμία νὰ μάθω περισσότερα. Ἀλλὰ, ἂν ἦτο πάντοτε καλὸς καιρὸς, λαμπρὸς ἥλιος, ἂν ἤμποροῦσα νὰ περιπατῶ πολὺ εἰς τὴν παραλίαν, νὰ κάθωμαι καὶ νὰ βλέπω τὴ θάλασσα, ἅμα ἤθελα κουρασθῶ, ἢ νὰ γυρίζω με ἀμάξι ἢ καλλίτερα με ἄλογο, τότε τίποτε ἄλλο δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσα καὶ σχεδὸν δὲν θάνοιγα βιβλίον. Μόνον τὸν καιρὸ που βρέχει, ἀφ' οὗ βαρεθῶ πλέον νὰ παίζω με τὰ πουλιά μου, σκέπτομαι ὅτι θὰ διεσκέδαζα περισσότερον ἂν ἤμποροῦσα νὰ διαβάω μόνον μου τίποτε παραμύθια, ἀντὶ νὰ μοῦ τα διηγήται ἡ Λίνα.

— Καὶ ποία εἶνε αὐτὴ ἡ Λίνα ; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Εἶνε ἡ μαῦρη μου.

— Μαῦρη, ὦ, τί φρίκη !

— Ὅχι, ἡ Λίνα δὲν εἶνε φρίκη, ὑπέλαβεν ἡ Εὐτυχία ζωηρῶς. Ἡ Λίνα εἶνε πολὺ καλὴ γυναῖκα καὶ ὑστερ' ἀπὸ τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου καὶ τὴ θεία μου, τὴν ἀγαπῶ περισσότερο ἂν ὅλες τὲς λευκῆς ! Αὐτὴ ἔπεσε μὲς ἔς τῆς φλόγας, γιὰ νὰ με σώσῃ, ὅταν ἐπιασε φωτιά τὸ σπίτι πού καθήμεθα κοντὰ ἔς τὸν Ἅγιον Πέτρο. Πῶς ἔκλαιγε διότι δὲν ἔσωσεν αὐτὴ καὶ τὴν μητέρα ! Ἡ Λίνα πέρασε ὅλας τὰς νύκτας χωρὶς νὰ κοιμηθῇ, ὅσο ἤμουν ἄρρωστη, καὶ διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, θὰ πῆγαινε ζυπόλυτη ὡς τὸ Παρίσι ! Δὲν ξεβύρετε τί θὰ πῆ νὰγαπάται κανεὶς ἔτσι. Ἐπειτα εἶνε τόσο διασκεδαστικὸν νὰ ἔχῃ κανεὶς ἕνα πού νὰ του κάμῃ ὅ, τι θέλῃ ! Τῆς Λίνας ἔξαφνα τῆς λέγω : Τραγουδήσε, γέλασε, κλάψε, χόρεψε ! καὶ τραγουδᾷ, καὶ γελᾷ, καὶ κλαίει, καὶ χορεύει. Νὰ ἰδῆτε πόσα σοφίζεται γιὰ νὰ με εὐχαριστήσῃ : Ἄ, δὲν ἔχετε ἰδεῖν, σεῖς με τοὺς γάλλους ὑπηρέτας, πῶς ὑπηρετεῖται κανεὶς ἀπὸ μαῦρους».

Ἐν ᾧ ἡ ἀνεψία τῆς ὠμίλει οὕτω, ἡ δεσποινίς Μορδάς ἔλεγε καὶ αὐτὴ τὴν

ἰδίαν φράσιν πρὸς τὴν κυρίαν Μπρεβάλ, ἀλλὰ με διαφορετικὴν ὅπως ἐννοίαν.

« Ὁ ἀδελφός μου, ἐπρόσθεσε, στηρίζει πολλὰς ἐλπίδας ἐπ' ἐμοῦ. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι κ' ἐγὼ δὲν θὰ κατορθώσω τίποτε, ἐνὸς ἔχει τέτοιους ὑπηρέτας».

Πρὶν χωρισθῶν, ἡ κυρία Μπρεβάλ ὑπεσχέθη ὅτι λίαν προσεχῶς θὰπέδιδε τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Δινάρ.

«Μὲ ὅλα σας τὰ παιδιά, ἐλπίζω, κυρία !» εἶπεν ἡ Εὐτυχία.

— Μάλιστα, δεσποινίς, σὰς το ὑπόσχομαι», ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μπρεβάλ, βοηθοῦσα τὰς ἐπισκεπτρίας τῆς νὰ σκεπασθῶν εἰς τὴν ἄμαξαν με τὰ σάλια των καὶ τὰ σκεπάσματα, διότι ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶχε ψυχρανθῇ ἅμα ὁ ἥλιος ἔδυσε.

Εἰς τὸ δεῖπνον τὸ ἐσπέρας, ὁμίλησαν διὰ μακρῶν πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, περὶ τῆς ἐπισκέψεως, τὴν ὁποίαν ἐδέχθησαν τὴν ἡμέραν. Ἡ σύζυγος τοῦ τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασεν ἡ φίλη τῆς, μαθοῦσα ὅτι ἀπουσίαζεν ἐκ τῆς οἰκίας ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἐπρόσθεσεν ὅτι ἤλπιζεν ὅτι ὁ κ. Μορδάς, ἠδύνατο νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς πολὺ καλὴ συντρόφια.

Εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς τραπέζης ἡ Λουκία ἔλεγε πρὸς τὸν ἀδελφόν τῆς :

«Λοιπὸν οἱ φίλοι σου τῆς ἔδωσαν τὸν τίτλον πριγκηπίσσης καὶ τὸ ὄνομα ἐνὸς πτηνοῦ ; Παράξενη που εἶνε. Δὲν ξερω ἂν θὰ μωρέσω νὰ τὴν ἀγαπήσω.

— Εἶδες πόσα μας εἶπε γιὰ τὴ μαῦρη τῆς ; ... Ἄς εἶνε. Μ' ἀρέσει ὁμως γιὰτὶ δὲν μοιάζει με τὰ ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας τῆς. Οὐτὲ ἔχει τὸ σχολαστικὸν ὕφος, πού ἔχουν ὅλοι αἱ φίλαι σου.

— Ἄ, με συγχωρεῖς ! δὲν σας μοιάζει, γιὰτὶ αὐτὴ εἶνε ἀμαθής, ἔβλον ἀπελέκτων. Καὶ αὐτὸ μοῦ ἐνθυμίζει ὅτι δὲν ἔκαμα τὰ χρέη μου δι' αὐρίον.

— Οὐτὲ ἐγὼ τὸ θέμα μου. Ἐμπρός !» Μετ' ὀλίγον αἱ γραφίδες ἔτρεχον ταχέως ἐπάνω εἰς τὰ τετράδια, ὡς διὰ νὰνακῆσουν τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος εἶχε χαθῆ.

Τὸ ἱππάριον, τὸ ὅποιον ἔσυρε τὸ ὄχημα, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ δεσποινίδες Μορδάς ἐπέστρεφον εἰς τὴν Μανόλιαν, ἤρχισε νὰ τρέχῃ με δὴν του τὴν δύναμιν. Κατ' ἀρχὰς το ἀπέδωκαν εἰς καμμίαν γενναίαν μερίδα κριθῆς, ἀλλὰ κατόπιν ἐτρέμαξαν πολὺ, βλέπουσα τὸ ζῖφον νὰ τρέχῃ ἀτάκτως ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τῆς ὁδοῦ εἰς τὸ ἄλλο, νὰ πλησιάζῃ τόσο πολὺ τοὺς σωρούς τῶν χαλίκων, ὥστε με τὴν ἐλαχίστην κίνησιν θάνηροχέτο ἐπ' αὐτῶν, καὶ τὸν ἀμαξηλάτην, ἀντὶ νὰ προσπαθῇ νὰ το συγκρατήσῃ, ἀπ' ἐναντίας νὰ το ἐξερεθίσῃ με τὸ μαστίγιον. Προφανῶς τὸ ζῖφον δὲν ἔπαιεν, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος.

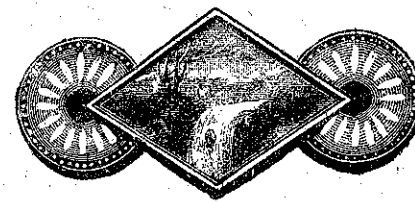
«Εἶνε μεθυμένος χωρὶς ἄλλο», ἔλεγεν ἡ δεσποινίς Θηρεσία, « ὁ Θεὸς νὰ μας βοηθήσῃ.»

Καὶ ἀπειθυνομένη πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην : «Κράτησε λιγάκι τὸλόγ σου. Τρέχει πολὺ γρήγορα. Θάναποδογυρισθῇ ἡ ἄμαξα καὶ θὰ πέσουμε ἀπάνω ἔς τῆς πέτρας.

«Ἄ μᾶ ! μὴ φοβᾶσθε. Ξεύρει αὐτὸ νὰ περπατῇ, ὅπως ἐγὼ νὰ πίνω. Νὰ ἰδῆτε τί γρήγορα θὰ φθάσουμε εἰς τὸ Δινάρ. Ἐλα, τρέχε, ἀλογάκι μου !»

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ

Ἡ μάμμη ἐγευμάτισεν ἐνωρίτερον καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος δὲν ἔμεινεν ὀλίγον ὅπως ἐσυνήθιζεν, ἀλλ' εὐθὺς ἐσηκώθη καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἄντι δὲ νὰ καθίσῃ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῆς, πλησίον τοῦ παραθύρου, περιπατεῖ μετὰ ζωηρότητος ἄνω καὶ κάτω. Ἐκ διαλειμμάτων παρατηρεῖ τὸ ὄρολόγιον καὶ γλυκὺ μειδιάμα φαιδρῶνει τὸ σεβάσιμον πρόσωπόν τῆς φαίνεται ὅτι περιμένει ἐπίσκεψιν τινα, ... καὶ ὁμως ἡ μάμμη δὲν ἔχει εἶδησιν, βεβαίως δὲν ὑποπτεύει τίποτε.

Ἀκούεται ὁ κωδωνίσκος τῆς ἔξω θύρας, ἡ μάμμη μειδᾷ, ὁ κωδωνίσκος σημαίνει ἐκ δευτέρου, ἐκ τρίτου καὶ θύροβος μυστηριώδης ἀκούεται ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου καὶ βήματα μικρὰ κινουῦνται ἀνυπόμονα, γέλωτες μικροὶ καταστέλλονται καὶ φωναὶ παιδικαὶ φλυαροῦσιν ἄλλ' ἡ μάμμη δὲν ἀκούει τίποτε, τίποτε ἀφ' οὗ μάλιστα κάθηται εἰς τὴν καθέδραν τῆς ἡσυχου.

Μετὰ πέντε λεπτά οἱ γέλωτες καὶ οἱ ψιθυρισμοὶ διπλασιάζονται. Τέλος ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγεται ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ καὶ ἐμφανίζεται βρέφος φέρον ἀνθοδέσμη. Ἐξ ἄλλα παιδάκια ἀκολουθοῦσιν αὐτὸ. Προχωρεῖ μετὰ χαρᾶς καὶ οἱ μικροὶ πόδες του κλονοῦνται, διότι δὲν εἶνε ἀκόμη συνηθισμένοι νὰ βαδίζωσι τόσο διάστημα ἄνευ ὑποστηρίγματος. Ἡ μάμμη ἐκτείνει τοὺς βραχίονας πρὸς τὸ βρέφος καὶ ἐκεῖνο ταχύνει τὸ βῆμα του καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

Ψελλίζει ὀλίγας τινὰς λέξεις. Αἱ λέξεις αὗται θὰ ἦσαν ἀπατάλητοι εἰς πάντα ἄλλον, ἀλλ' οὐχὶ ὁμως καὶ εἰς τὰ ὄτα τῆς μάμμης, ἧτις ἀντήμειψε διὰ γλυκυτάτου φιλήματος τὴν συγχαρητήριον προσφώνησιν τοῦ μικροῦ τῆς ἐγγόνου. ὅστις πολὺ ἐκόπιασε νὰ τὴν ἀποστηθίσῃ.

Μετὰ τὸ βρέφος ἔρχεται ὁ Κωστάκης. Ὁ Κωστάκης εἶνε μεγάλον παιδίον τσε-

σάρων ἐτῶν. Δὲν κρατεῖ ἀνθοδέσμη, διότι τὰ ἄνθη δὲν τον εὐαρεστοῦσι. Κρίνων δὲ τὴν μάμμην ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐνόμισεν ὅτι προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ τῷ προσφέρῃ γλύκισμα. Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἐφύλαττεν ἐπιμελῶς τὴν πεντάραν τὴν ὁποίαν τῷ εἶδε καθ' ἡμέραν ἡ μάμμη καὶ κατόρθωσε νὰ οἰκονομήσῃ ὅσα ἤθελε πρὸς ἀγορὰν ἐνὸς γλυκίσματος. Ἐπὶ ἕν τέταρτον τῆς ὥρας κρατεῖ τὸ γλύκισμα καὶ μόνον ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν μάμμη μόνις τον κρατεῖ καὶ δὲν το δοκιμάζει.

— Πῶς εἶνε λοιπὸν σήμερον ἡ εορτὴ μου ; εἶπεν ἡ μάμμη ἐκπληκτος. Καὶ δὲν ἔγω καθ' ὅλου εἶδησιν !

Καὶ βεβαίως πῶς εἶνε δυνατόν νὰ το εἰξεύρῃ ἡ μάμμη ; πῶς εἶνε δυνατόν ; ...

Ἐκαστος ἔγγονος φέρει δεῖγμα τῆς ἱκανότητός του. Ὁ Παῦλος ἔγραψε συγχαρητήριον «ἀξιόλογον», ὡς εἶπεν ἡ μάμμη ὅτε το ἀνέγνωσεν. Ὁ Θεόδωρος μετέφρασεν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ διήγημα, τὸ ὅποιον ἤρσε πολὺ εἰς τὴν μάμμη.

Καὶ τὰ λεπτοκεφάλαια διὰ νὰ κάθηται ἡ μάμμη μαλακώτερα εἰς τὴν καθέδραν τῆς, καὶ τὸ πλεκτὸν περιώμιον, καὶ τοὺς μικροὺς τάπητες τῶν λυχνιῶν τίς κατεσκεύασεν ;

— Ἡ Οὐρανία, ἡ Ἐλένη, ἡ Λουκία.

— Καλέ, τῆς Λουκίας εἶνε τὸ εὐμορφον τοῦτο ἐργόχειρον ; σύ το ἐκέντησες, Λουκία μου ;

— Ἐγὼ, μόνη μου !

— Μόνη σου ;

— Μάλιστα, μάμμη μου ;

Ἡ κορασις νομίζει ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν, διότι πού νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἡ μήτηρ τῆς ἐκέντησε τὰ τρία τέταρτα καὶ πλέον. Ὅταν τις εἶνε ἐξ ἐτῶν εὐκόλως ἀπατάται. Τόσας ὥρας εἰργάσθη ἡ Λουκία μόνον καὶ μόνον πρὸς χάριν τῆς μάμμης.

Ἀλλὰ διατὶ ἡ μάμμη, ἐν ᾧ εὐχαρίστησε διὰ πολλῶν φιλημάτων πάντας καὶ πάσας διὰ τὰ εὐμορφα δῶρά των, διατὶ ἔδωκεν ἐν φιλήμα περιπλέον εἰς τὴν Σοφίαν ; Τάχα διότι τὸ ἐργόχειρόν τῆς εἶνε καλλίτερον καὶ τεχνικώτερον ; Καὶ ὁμως ἡ Σοφία εἶνε περίλυπος διότι προσέφερεν εἰς τὴν μάμμη τῆς προσκεφάλαιον ἀπλοῦστατον. Ψελλίζει λέξεις τινὰς ζητοῦσα συγγνώμην, ἀλλ' ἡ μάμμη θαυτεύει αὐτὴν ἐτι μάλλον. Λοιπὸν ἐμάντευσε, καὶ σὰς βεβαίῳ ὅτι αἱ μάμμαι εἰξεύρουσι πολλὰ πράγματα καὶ ἄς φαίνωνται πολλάκις ὅτι δὲν εἰξεύρουσι τίποτε νὰ ἐμάντευσεν ἡ μάμμη ὅτι πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἡ Σοφία ἐκένωσε τὸ μικρὸν θαλάμιόν τῆς εἰς τὰς χεῖρας πτωχῆς γυναικὸς ἧτις εἶχε τὸν ἄνδρα τῆς ἀρρωστον, καὶ οὕτω πῶς ἐδαπάνησεν ὅσα εἶχεν οἰκονομήσῃ διὰ νὰ ἀγοράσῃ μετάξινον σχοινίον καὶ θυσάνους νὰ στολίσῃ τὸ προσκεφάλαιον ὅπως ἐπεθύμει. Ἡ

Σοφία λαμβάνουσα τὰ φιλήματα τῆς μάμμης ἠσθάνετο μεγίστην παραμυθίαν. Ὁ μικρὸς Μάρκος ἀνήγγειλεν ὅτι ἀπεστήθισεν ἕνα μύθον πάντες ἠτοίμασθησαν νὰ τον ἀκροαθῶσιν, ἀλλ' ἐκείνος ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ τον παρακαλέσωσι πρῶτον. Παιδικὴ ἀνοησία!

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐπαίξε μικρὸν μουσικὸν τεμάχιον ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Πρῶτην φορὰν ἐπαίξεν ἐνώπιον ἀκροατηρίου καὶ ὅμως εἰδείξε πολὺ θάρρος. Ἡ μεγάλη τῆς ἀδελφὴ τὴν καθίζει ἐπὶ τοῦ καθίσματος. Αὐτὴ δὲ στρέφει τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ παρατηρεῖ ἂν οἱ ἀκροαταὶ τῆς εἶνε διατεθειμένοι νὰ τὴν ἀκροαθῶσι μετὰ προσοχῆς, ὅπως ἀρμόζει εἰς τοὺς ἐπιφανεῖς μουσουργοὺς. Καὶ μὰ τὸ ναὶ δὲν παίξει ἄσχημα. Δύο μόνον παρατονίας ἔκαμε καὶ ἀπαξ ἔχασε τὸν χρόνον. Ἡ μάμμη κρατεῖ τὸν χρόνον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς μειδιῶσα καὶ ἐπευφημίας διαδέχονται τὴν τελευταίαν συγχορδίαν τῆς μικρᾶς κυμβαλιστρίας.

Ἡ θύρα ἀνοίγεται ἐκ δευτέρου καὶ ἡ κυρὰ Ζαφείρα, ἡ ὁποία ὑπηρετεῖ τὴν μάμμη ἀπὸ τριακονταετίας εἰσέρχεται φέρουσα ἐπιστολήν. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ φακέλου ἐνόησαν ὅτι εἶνε τοῦ Νικολάου ὅστις σπουδάζει τὴν ζωγραφικὴν ἐν Ρώμῃ τῆς Ἰταλίας. Βλέπετε δὲν ἐλησημόνησε τὴν ἐορτὴν τῆς μάμμης. Ἡ κυρὰ Ζαφείρα ἔφερε τὴν λυχνίαν πλησίον τῆς μάμμης καὶ τὰ παιδιά περιεκύκλωσαν τὴν καθέδραν τῆς. Ἡ σεβασμία μάμμη ἐφόρεσε τὰ ἀργυρὰ διοπτρά τῆς καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν δυνατὰ. Ὁ Νικόλαος ὑγιάει, ἐργάζεται ἐπιμελῶς, προσδεύει καὶ ἡμέραν τινα θὰ δοξασθῇ, θὰ δοξάσῃ καὶ τὴν οἰκογένειαν.

Καὶ σεῖς, μάμμη μου, δὲν εἴχετε εἰδῆσιν ὅτι σήμερον ἐορτάζετε; δὲν εἶνε ἀλήθεια; εἶπεν ἡ μικρὰ Λουκία.

Δὲν εἶχε εἰδῆσιν, ἐγὼ τῆς το ἐνόμισα, ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ Ζαφείρα εἰσερχομένη τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ κρατοῦσα δίσκον μετὰ διαφόρων γλυκισμάτων καὶ ἀναψυκτικῶν. Ἀνεσιρτήσαν ὑπὸ χαρᾶς τὰ παιδιά, ὅτε εἶδον τὸν δίσκον. Ταυτοχρόνως εἰσῆλθον καὶ οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν. Ὁ δὲ πρεσβύτατος υἱὸς τῆς μάμμης λαβὼν ποτήριον προσέειπεν ὑπὲρ τῆς μητρὸς του μετὰ συγκινήσεως.

Εὐχομαι, ἀγαπητῆ μου μητέρα, νὰ τὸν εὐνοήσωμεν εἰς ἔτη πολλὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν.

Πάντες ἐπανέλαβον τὴν εὐχὴν ἐν χορῷ καὶ ἀντηλλάγησαν ἀσπασμοὶ ἐγκάρδιον μετὰ τῆς μάμμης τῶν τέκνων τῆς καὶ τῶν ἐγγόνων τῆς.

— Αἶ, Ζαφείρα μου, καλὰ ἐπεράσαμε

σήμερον, πολὺ καλὰ. Καὶ ἐν ᾧ ἔδενε τὸ νυκτικὸν τῆς μανθλίου, προσέθηκε.

— Ὑπάρχει εὐτυχία καὶ ἀποκάτω ἀπὸ τὰ ἄσπρα τὰ μαλλιά!

Ἐν τούτοις καὶ τοῦ χρόνου ἡ γηραιὰ μάμμη ὅταν θὰ ἐξημερώσῃ ἡ αὐτὴ ἡμέρα, δὲν θὰ ἔχη εἰδῆσιν περὶ τῆς ἐορτῆς τῆς. [Διασκευῆ] AN=AN

ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΕΞΑΔΕΛΦΙΑ

[ΔΙΑ ΤΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Καλὰ παιδιά, εἰμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε πόσοι εἰμεθα ἰδῶ. Ἡμπορεῖτε; Λοιπὸν πόσοι εἰμεθα εἰς τὴν πρώτην σειράν; — Ἐνας, δύο, τρεῖς, τέσσαρες. . . ὀκτώ, ἐννέα, δέκα!

Σωστά, δέκα, τὸ εὐρήκατε.

Τώρα εἰς τὴν δευτέραν;

— Ἐνας, δύο. . . ὀκτώ ἐννέα!

Ὅστε ἄθροισμα δέκα ἐννέα.

Πόσοι εἰμεθα εἰς τὴν τρίτην σειράν;

— Ἐνας, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε.

Δέκα ἐννέα καὶ πέντε;

— Ἄς λογαριασώμεν εἰς τὰ δάκτυλά μας.

Δέκα ἐννέα, εἴκοσι, εἴκοσι ἕνας, εἴκοσι δύο, εἴκοσι τρεῖς, εἴκοσι τέσσαρες.

Σωστά, εἴκοσι τέσσαρες, εἰμεθα εἴκοσι τέσσαρα ἐξαδέλφια.

Ἔχετε καὶ σεῖς τόσα ἐξαδέλφια;

Μᾶς λέγουν ὅλους Σπουργίτας.

Σπουργίτης εἶνε τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα ἄλλ' ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἔχει τὸ ἰδιαιτερόν του ὄνομα ὅπως καὶ σεῖς, τὸ ὁποῖον θέτετε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σας. Τὸ ἰδικόν μου εἶνε Πονηρός. Πονηρός Σπουργίτης ἢ κάποτε Σπουργίτης πονηρός. Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὴν εἰκόνα μου; εἰμαι εἰς τὴν ἐπάνω σειράν, ὁ δεύτερος ἐν ἀρχίζετε νὰ μετράτε ἀπὸ τὰ δεξιὰ. Κυττάζω ὑψηλὰ.

Ἡ εἰκὼν μου ὁμοιάζει πολὺ. Πῶς σὰς φαίνομαι; Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον Σπουργίτης περισσότερον χαριτωμένος. Ἀλλὰ πάλιν, ποῖος εἰζεύρει; εἰμπορεῖ νὰ ἔχω καὶ λάθος.

ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟΝ ΚΛΕΙΔΙΟΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕἰΣ ΣΚΗΝΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 19]

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ ἐξωθεν

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ (Τριβῶν τὰς χεῖρας). — Ἐδῶ σε θέλω τώρα, γερόντιον.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ (Ἐξωθεν). — Κύριε Θωμᾶ!

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Ποῖος εἶνε;

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Ἐγὼ.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Τὸ ὄνομα. . .

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Αἶ, καλὰ! κάνεις τάχα πῶς δὲν το ξέρεις!

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Τὸ ὄνομα. . .

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Ὁ Γεροκοσμᾶς.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Καὶ τί κάνεις αὐτοῦ, Γεροκοσμᾶ;

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Ψάχνω ναῦρω τὸ πουγγί σου, δὲ φαίνεται πουθενά, κύρ Θωμᾶ μου.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Δὲν μου φαίνεται παράξενον, διότι τὸ εὐρύμα.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Τὸ λοιπὸν ἀνοῖξε.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Δὲν τὸ ἔχω τὸ κλειδί.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Λάβε το (Εἰσάγει τὸ κλειδίον ὑπὸ τὴν θύραν).

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ (Δαμβάνει τὸ κλειδίον καὶ το βάλει εἰς τὸ θυλάκιόν του). — Καλὴν νύκτα, Γεροκοσμᾶ.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Κύρ Θωμᾶ! κύρ Θωμᾶ!

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Τί φωνάζεις;

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ (Κλαυθμυρίζων). — Ἐλα νὰ ζῆς, κύρ Θωμᾶ μου, καὶ τουργουρίζω ἀπὸ τὸ κρῦ!

Κ. ΘΩΜΑΣ. — Μαλλώνει ὁ ἀφέντης.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Ποῦ θὰ το μάθῃ!

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Πᾶν νὰ τοῦ το εἰπῶ καὶ ἴσως μου δώσῃ τὴν ἀδειαν.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ (Ἐντρομος). — Μὴ, κύρ Θωμᾶ μου, μὴ του εἰπῆς τίποτα, νὰ ζήσης.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Ἄς εἶνε, δὲν του λέγω τίποτε.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Κύρ Θωμᾶ μου, λυπήσου με τὸν κακόμοιρον! Ἐλα καὶ ἐφόρησα ἀπὸ τὸ κρῦ!

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Κάμε ὅπως κάμνω καὶ ἐγὼ κτύπα τὰ ποδιάρια σου κατὰ γῆς, νὰ ζεσταθῆς.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Ἐπάγωσα καὶ εἰμαι γυμνός.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Ἀγόρασε ἐπαυωφῶρι. . .

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Μὲ τί λεπτά;

Κ. ΘΩΜΑΣ. — Μὲ τὸ πεντόδραχμόν μου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 21]

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Κύρ Θωμᾶ μου, κάμε ἔλεος καὶ λυπήσου με. Σοῦ δίνω πίσω τὰ μισά.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ (Περιστρέφων τὸ κλειδίον ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ). — Δὲν ἀνοίγει.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Εἶνε τὸ κλειδί τῆς πόρτας.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Καὶ ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι εἶνε τοῦ ὑπογεῖου.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Ὅχι, εἶνε τῆς πόρτας; τὸ εἶχα ἐς τὴν ἄλλη μου τὴν τσέπη. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλὸ τὸ κλειδί.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Ἔτσι ἔ; Ἐγὼ ξέρω ἕνα ἄλλο καλλίτερο.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Ποῖο, κύρ Θωμᾶ μου;

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Ἐκεῖνὸ πού σου ἔδωκα πρωτύτερα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν θύραν.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Ὅν θὰ μού το πάρης πίσω τὸ πεντόδραχμο, κύρ Θωμᾶ μου!

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον θὰ σοῦ το πάρουν, καὶ σένα μαζί μ' αὐτό!

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Γὰ νὰ σου 'πῶ, κύρ Θωμᾶ, ἐγὼ λέω νὰ ἐς το δίνω πίσω νὰ ξεμπερδεύωμε.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Ὅπως θέλης.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ (Εἰσάγει ὑπὸ τὴν θύραν τὸ πεντόδραχμον). — Εἶνε ὅμως ἄδικο, κύρ Θωμᾶ μου, ἄδικο!

Κ. ΘΩΜΑΣ (Κύπτει, λαμβάνει τὸ πεντόδραχμον καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν).

ΣΚΗΝΗ Δ'

Κ. ΘΩΜΑΣ καὶ ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ (Εἰσερχόμενος κατὰθεβλημένος). — Ἄλλοτε, κύρ Θωμᾶ μου, ἂν ἀργήσης. . .

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Θά το εἰπῶ εἰς τὸν ἀφέντη σου.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Ἄν δὲν φορολογήσω αὐριον, δὲν θὰ εἶσαι σὺ ἡ αἰτία.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Καὶ ἐγὼ ἂν δὲν εἶμαι ἄρρωστος αὐριον, δὲν θὰ εἶσαι σὺ ἡ αἰτία.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ (Θωπευτικῶς). — Καὶ τώρα κύρ Θωμᾶ μου, τὴ μισὴ δραχμίτσα μου.

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Λάβε τὴν ν' ἀγοράσης χαμομήλι νὰ πιῆς.

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ (Παραικτεῖται). Ἄψου!

ΚΥΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ. — Ὑγιεῖς καὶ καλὴν νύκτα, Γεροκοσμᾶ (Ἐξέρχεται ἐκ τῆς σκηνῆς).

ΓΕΡΟΚΟΣΜΑΣ (Κρατῶν τὸν σκουρὸν του καὶ παραινόμενος ἐντὸς αὐτοῦ). — Κα. . . ἄψου! καλὸ. . . ἄψου! καλὸ. . . ἄψου! ἔφημα! (Πρὸς τοὺς θεατὰς) Φθῆνὰ τὴν γλυτώσαμε! Μὲ μισὴ δραχμὴν ἀγοράσαμε ποῖος ξέρει πόσων ἡμερῶν συναχθῆναι ἄψου! καλὸν ἄψου! καλὸν ἄψου! (Κατὰπερὶ τὴν αἰθείαν) καλὸν ἄψου! καλὸν ἄψου! ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ ΦΕΡΜΠΟΣ [Διασκευῆ]

«Ἐλαβε τὸν θερμανθέντα σίδηρον» (Σελ. 30, στήλ. γ')

ὅστε ἤθελε διὰ παντός τρόπου νὰ μάθῃ τί ἦτο τὸ παράξενον ἐκεῖνο φαγητόν.

Ἐπλησίασε τὸν μικρὸν ἀχθοφόρον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μου δώσετε καὶ ἐμὲ νὰ δοκιμάσω ἀπὸ αὐτὸ που τρώγετε;

Ὁ ἀχθοφόρος ἐγέλασε καὶ τὸ στόμα του τὸ σεβαστὸν ἠνοιχθῆ ἀπὸ τοῦ ἐνός ὡτιοῦ εἰς τὸ ἄλλο.

— Μὲ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν κυριε, εἶπε βραδύγλωσσος ὅπως ἦτον καὶ ὄρων τὴν φωνὴν του.

— Συγχρόνως δὲ ἔδωσεν εἰς τὸν Βερτίλον τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας του, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ γογγύλη καθαρισμένη.

Ὁ μικρὸς Κόμης παρετήρησε τὴν

γογγύλην μὲ βλέμμα ὑποπτον. Τὴν ἐξήταξε μὲ προσοχὴν, καὶ καμμίαν ἐμπιστοσύνην δὲν του ἐνέπνεε, λερωμένη μάλιστα καθὼς ἦτο ἀπὸ τὰς ἀκαθάρτους γεῖρας τοῦ ἀχθοφόρου, καὶ δαγκωμένη ἀπὸ τοὺς κινεῖνους ὀδόντας του. Ἀλλὰ τὸ πᾶν θὰ ἐθυσίαζε διὰ νὰ γευθῆ τὸ ἀγνωστον ἐκεῖνο φαγητόν καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἡδονὴν τὴν ὁποῖαν καὶ ὁ μικρὸς ἀχθοφόρος ἐφαίνετο ἀπολαμβάνων.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐγίγνε τὴν ἀποστροφήν καὶ τὴν λεπτότητά του. Ἐδάγκασε λοιπὸν τὸ μέρος τὸ σχετικῶς καθαρὸν, τὸ ὁποῖον ὁ ἄλλος δὲν εἶχε δαγκάσῃ, καὶ ἀπέσπασε μικρὸν τεμάχιον, τρέμων συγχρόνως ἐκ περιεργείας.

— Μπᾶ! εἶπε μὲ ἀηδίαν καὶ ἀπογοήτευσιν, δὲν ἔχει καμμίαν γεῦσιν!

— Τί λές, καλέ! ἡ γογγύλης εἶνε πολὺ νόστιμες! ἀπήτησεν ὁ χωρικός.

— Ἄ! ὄχι, ὄχι! καθε ἄλλο, ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς Κόμης μὲ ἀποστροφήν.

Καὶ ἀποπτύων τὴν γογγύλην ἀνεχώρησε κατησχυμένος.

— Ἄ! μικρὲ ἀφέντη, ἐγόγγυσεν ὁ χωρικός, φαίνεται πῶς δὲν πεινᾷς!

Ἦτο ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

Ὁ μικρὸς Κόμης πραγματικῶς δὲν ἐπέαινα οὔτε ἐπέαινασε ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του. Ἄλλ' ἡ ἀπλουστάτη αὐτῆ φιλοσοφικῆ ἐξήγησις τῆς ἀηδίας του δὲν του ἤλθε κατὰ νοῦν.

Ἀπεναντίας ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Πῶς αὐτὸ τὸ παιδί ἠμπορεῖ νὰ τρώγῃ τὸ ἄνοστον, τὸ δυσάρεστον ἐκεῖνο πράγμα, καὶ προπάντων πῶς εἰμπορεῖ τόσον νὰ του ἀρέσκῃ.

Ἀφοῦ ἐβάδισεν αρκετὴν ὥραν διήλθεν ἐπὶ τέλους ἐμπροσθεν μικροῦ καπηλείου τὸ ὁποῖον ἦτον ἐκεῖ, ἀπομεινωμένον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου. Ἦτο βεβαίως τὸ μικρότερον καὶ τὸ μάλλον ἔρημον καπηλεῖον τῆς Μεγάλης Βρεττανίας. Ὁ μικρὸς Κόμης ὅμως, εἶδεν ἄρτους ἐκτεθειμένους καὶ μικρὰ κυτία ἐδωδῶν τα ὁποῖα πολὺ τοῦ ἠνοιξαν τὴν ὄρεξιν. Πρὸ τῆς θύρας ἐκάθητο μία γραῖα μὲ οφθαλμοὺς πονηροῦς.

— Εὐαρεστεῖσθε, κυρία, τῆς εἶπεν ὁ Βερτίλος μὲ δειλίαν, προσφέρον εἰς αὐτὴν τὴν χρυσὴν ἀγκυραν μὲ τὴν ὁποῖαν ἐκαρφώγετο ὁ πῖλός του — εὐαρεστεῖσθε, ἐπειδὴ ἔλασα τὰ χρήματά μου, νὰ πάρετε αὐτὰ καὶ νὰ μου δώσετε νὰ προγευματίσω εἰς ἀνάλλαγμα.

Ἡ γραῖα ἤρπασε τὴν ἀγκυραν, τὴν ἐξήτασε, τὴν ἐκτύπησε δοκιμαστικῶς ἐπὶ μικροῦ μαρμάρου καὶ ἐπειτα προσποιουμένη ἀδιαφορίαν ἀπελάσαντα αὐτὸς ἢ κελῖον

— Αυτό το πράγμα δεν αξίζει ούτε δύο δεκάρες, αφέντη, είπεν. Σεις είσθε μικρός, πολύ μικρός διά να τρέχετε μόνος σας! Άπορώ! Μολοντούτο δεν αρνούμαι να σας δώσω να φάγετε.

— Ευχαριστώ πολύ, απήντησεν ο Βερτίνος όστις δεν εγνώριζε πόσον ήξιζεν ή άγκυρά του.

— Εισέλθετε, μη μένετε έξω, του είπε ζωηρώς ή γραία.

Και αφού εισήλθε του παρέθεσε γάλα, ψωμί, και όλιγον λαρδίον.

Η άνορεξία του απήλπιζε πάντοτε τούς συγγενείς και τονίατρον, όστις του έδιδε μουρουνόλαδον διά να του ανοίξη την όρεξιν, του έδιδε μίαν, σίδηρον και πλήθος άλλων φαρμάκων άνευ αποτελέσματος· τώρα μολοντούτο είχε τήσιν πείναν όσσην και ό χωρικός όστις έτρωγε την γογγύλην.

Τού έφαινετο ότι ποτέ δεν είχε φάγη τόσο καλά.

Η γραία τον παρετήρει μετά περιεργείας.

«Έφυγες βέβαια από το σπίτι σου, έλεγε καθ' έαυτήν, αλλά τί με μέλει έμέ να σε προδώσω. Θα μου έκαμαν σωστήν άνάκρισιν και ή χρυσή άγκυρα θα εκινδύνευε».

Ευλοκαμέυετο να πιστεύη ότι τίποτε δυσάρεστον δεν θα συνέβαινεν εις το παιδίον· τότε μετ' όλίγας ήμέρας θα επήγαινε εις την πλησιεστέραν πόλιν και εκεί θα της έδιδαν τουλάχιστον μίαν άγγλικήν λίραν διά την άγκυραν.

Το μικρόν της κατάστημα δεν της απέφερε πολλά κέρδη, και διά να πολεμήσῃ την δυσμένειαν τής τύχης, ένόθευεν όλα της τα προϊόντα, έβαζε κριθήν εις τον καφέν, άμμον εις την ζάκχαριν και λίπος εις το βούτυρον. Η συνείδησις τής ήτο όλίγον ελαφρά, καθώς βλέπετε.

Ένθ' ό Βερτίνος έτρωγεν, εισήλθε γυνή ισχυροτάτη πενιχρώς ένδεδυμένη, ή όποία έφαινετο πολύ πτωχή.

— Μία σούπα με γάλα διά τον Σουσήν, κυρία, είπε διά φωνής άσθενοϋς, δίδουσα συγγρόνως μίαν πεντάραν εις την έμπορον.

— Τί κάμνει τώρα ό Σουσής; ήρώτησεν εκείνη.

Η γυνή εκίνησε την κεφαλήν και χονδρά δάκρυα έρευσαν από τούς όφθαλμούς της.

— Το παιδί μου, έψιθύρισε, είνε εις το δάσος και προσπαθεί να πιάση τίποτε. Αν κατορθώση να πιάση κανένα καλό πουλί, συγκάτανεύτε να το αγοράσετε; Η έμπορος έμισόκλεισε τον όφθαλμόν της, συνοφρυώθη και είπε δεικνύουσα διά τού βλέμματός τον Βερτίνον:

— Τα πουλιά δεν είνε καλά τώρα.

— Επειτα έδωσε το γάλα εις την γυναίκα ή όποία άνεχώρησεν.

— Υποθέτω ότι αυτή ή γυναίκα είνε πολύ πτωχή, είπεν έπισήμως ό Βερτίνος.

Η γραία ήρχισε να γελά.

— Δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία περι τούτου, μικρέ μου κύριε.

— Τότε είνε σκληρότης να δεχθήτε τα χρήματά της; έπρεπε να της δώσετε δωρεάν το γάλα.

— Βρέ τί λές, άρχοντόπουλό μου! όμιλείς ως ιερεύς. Ποιός ήξεύρει! Ίσως εγώ είμαι πτωχότερα από αυτήν· και έπειτα ό τι υποφέρει τής αξίζει, διότι ό σύζυγός της ήτο λαθροθήρας και απέθανε τον παρελθόντα δεκέμβριον εις την φυλακήν.

— Λαθροθήρας! άνέκραξεν ό Βερτίνος με τον ένστικτον φόβον τον όποιον όλοι οι κτηματίαι αισθάνονται εις την λέξιν αυτήν.

— Επειτα όμως επανήλθεν εις έαυτόν και έπαυσα.

— Και το παιδί της επήγε να κλέψη ένα πουλί και ως αντίλλαγμα θα της δώσετε σεις τροφήν! Ω! πόσον σκληρή, πόσον κακή γυναίκα που είσθε!

Αντι πάσης απαντήσεως ή γραία έσφενδόνισε χονδρόν ξύλινον πινάκιον κατά τής κεφαλής της. Το πινάκιον δεν εκτύπησε τον Βερτίνον, άλλ' έθραυσεν απ' έναντίας έν όλόκληρον καλάθιον με ώα και έπασεν έπειτα επί των βέλων τής προθήκης.

Ο Βερτίνος ήγέρθη και έξήλθε βραδέως, με τούς όφθαλμούς προσηλωμένους πάντοτε επί τής γραίας.

— Όταν ιδώ κανένα άστυνόμον, τής είπεν έπισήμως, θα του όμιλήσω διά σās. Παρασύρετε τούς πτωχούς εις το κακόν· είνε κακούργημα αυτό!

Η γραία θυμωμένη πολύ, τῷ έρριψεν ένα κάδον ακαθάρτου ύδατος· ή λευκή του ένδυμασία έλερώθη με πολλὰς σταγόνας.

Ο Βερτίνος εκύτταξε δεξιά και άριστερά διά να εύρη άν ήτο δυνατόν την γυναίκα ή όποία ήγόρασε το γάλα. Η πρόθεσις του ήτο να την παρηγορήσῃ διά την πτωχείαν της και να την προτρέψῃ εις το καλόν, επιδεικνύων εις αυτήν τα σφάλματά της. Άλλ' είχεν εξαφανισθή.

Εσκέφθη τότε ότι, αν εβράδυνε νουθετών όλους όσους απήντα, δεν θα έτελείωνε ποτέ, και δεν θα εύρισκέ καθόλου το βασίλειόν του.

Είχε φάγη πολύ και ήσθάνετο καλὰς διαθέσεις, ή δε καρδιά του ήτο πλήρης ελπίδος και ζωηρότητος. Έάν είχε μαζί του και τον Ρούλφ τότε πλέον θα ήτο έντελώς ευτυχής.

Επανελάβε πάλιν την όδοιπορίαν του και μετ' όλίγον έφθασεν έμπροσθεν μικρὰς μάνδρας. Έντός αυτής υπήρχε μεγάλη πυρά και άνθρωπός τις εκάθητο πρό αυτής. Είς την γωνίαν ήτο δεμένος στερεώς έν χοιρίδιον. Έν τῷ

πυρά δε έθερμαινετο ράβδος σιδηρά. Ο Βερτίνος είδε τον άνθρωπον να λαμβάνη εις τὰς χείρας του τον μέχρι λευκής πυρακτώσεως θερμανθέντα σίδηρον και να πλησιάζῃ το χοιρίδιον.

Η όψις του Βερτίνου έγινε πελιδνή εκ φρίκης.

— Στάσου! στάσου! Τί θα του κάμης τού καίμενου τού ζώου, είπε ριπτόμενος πρό του ανθρώπου.

— Θα το σημαδεύσω, απήντησεν εκείνος παρατηρών μετὰ μεγάλης εκπλήξεως το παιδιον.

— Θα το σημαδεύσης;

— Ναι, θα το σημαδεύσω, και φύγε γρήγορα, άλλως θα σημαδεύσω εσά αντ' αυτού.

Ο Βερτίνος δεν εκινήθη και οι όφθαλμοί του έσπινθηροβόλουν.

[Επεται συνέχεια]

Έκ τῶν τῆς Ouida ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΠΤΩΧΑ

Δεν έχει τ' άνανθο χορτάρι την εύμορφία μηδὲ τῆ χάρι του ρόδου του πασχαλινοϋ· Μά ό Θεός δεν τα χωρίζει, την ίδια αγάπη τούς χαρίζει, την ίδια δρόσο τ' ουρανοϋ.

Δεν έχουν τὰ φτωχὰ παιδάκια άρχοντικά φοροματάκια οάν τῶν πλουσίων τὰ παιδιά· Μά ό Θεός δεν τα χωρίζει, την ίδια αγάπη τούς χαρίζει, τούς ίδιους πόθους, 'ς τὴν καρδιά.

Και σεις, παιδιά καλοντυμένα και πλούσια κ' ευτυχομένα, νά τ' αγαπάτε τὰ φτωχὰ, γιατί' ό Θεός δεν τα χωρίζει, την ίδια αγάπη τούς χαρίζει, και δεν τ' αφήνει μοναχά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΒΑΜΒΑΞ

Ο βάμβαξ είνε είδος φυτικού μαλλιού κατά το μάλλον και ήττον λεπτοϋ, μεταξώδους και λευκοϋ.

Ο βάμβαξ αναπτύσσεται έντός λοβοϋ σποροφόρου, όστις ζτον προφυλάττει από τὰς προσβολὰς του άέρος και από την κόριν· όταν δε ώριμάσῃ, ήμαιοίγεται ό λοβός και φαίνονται αι λεπταί λευκαί ίνες.

Η συγκομιδή του βάμβακος γίνεται όλίγας ήμέρας μετά το άνοιγμα του λοβοϋ, συνήθως δε κατ' Αύγουστον, Σε-

πτέμβριον και Οκτώβριον, παρατείνεται δε έφ' όσον επιτρέπεται υπό του κλίματος.

Η συγκομιδή του βάμβακος απαιτεί πολλήν προφύλαξιν, διότι έχει μεγάλην σημασίαν ως προς την ποιότητά του· όσω καθαρότερος είνε ό βάμβαξ τόσο μεγαλειότερα είνε ή αξία του.

Το φυτόν του βάμβακος απαιτεί ξηρόν και άμυώδες έδαφος. Το άλλας όμοίως συντελεί εις την καλήν αυτού ποιότητα, διότι ή βαμβακιά άνθει περισσότερο εις τὰ παράλια μέρη, όπου ό βάμβαξ γίνεται λεπτότερος, δυνατότερος και αι ίνες του μακρότεραι.

Ο βάμβαξ ήτο γνωστός εις την αρχαίαν Ελλάδα. Ο Θεόφραστος άποκαλεί αυτόν εριόξυλον· ό δε περιγηγητής Πausανίας αναφέρει ότι εκαλλιεργείτο εις την Ηλιδα, και ότι έν Πάτραις ύφαινον έξ αυτού αι γυναίκες λεπτοτάτους κεφαλοδέσμοους.

Έδρα του βάμβακος είνε ή Ινδική, έξ αυτής δε οι Άραβες μετεκόμιζον αυτόν ως και λεπτά βαμβακερά ύφασματα εις τούς λιμένας τής Έρυθρὰς θαλάσσης. Από τῶν πρώτων χρόνων τολμηροί Έλληνες έπλεον μέχρι τής Έρυθρὰς θαλάσσης και παραλαμβάνοντες τὰ τοιαύτα ύφασματα μετέφερον πρός πώλησιν εις την Ρώμην και τὰς μεγάλας πόλεις τής Ελλάδος.

Ο βάμβαξ φύεται άφθόνως και έν Άφρικῇ, ιδίως εις τὰ δυτικά και κεντρικά αυτής. Ένεκα δε τούτου οι βάμβακοι ή ήμιδάβαροι τῶν μερῶν εκείνων ένδύονται διά βαμβακεράν ένδυμάτων.

Από τής ανακαλύψεως τής Αμερικῆς ή χρῆσις του βάμβακος εις κατασκευήν ύφασμάτων ανεπτυχθή και έτελειοποιήθη τὰ μέγιστα. Άλλά και πρό τής ανακαλύψεως του νέου κόσμου ό βάμβαξ ήτο γνωστός εκεί.

Οι Παταγόνες έδενον τούς ίππους των διά στρονίων βαμβακεράν έν Βρασιλία τῶσῃ ήτο ή άθρονία του βάμβακος ώστε έξ αυτού κατεσκευάζον οι κάτοικοι τὰς κλίνας των. Είς το Σάν-Σαλβαδόρ, όπου το πρώτον άπεδιδάσθη ό Κολόμβος, οι Ισπανοί ελάμβανον παρά τῶν ιθαγενῶν βαμβακερά νήματα δίδοντες πίλους, κομπολόγια κτλ.

Οι Μεξικανοί κατεσκευάζον εκ βάμβακος τὰ κυριώτατα τῶν ένδυμάτων των, διότι ούτε έριον είχαν ούτε κάνναβι ούτε μέταξαν. Οι μανδύαι, και τὰ χειρόμακτα των ήσαν εξαίρετα διά την λεπτοτάτην κατασκευήν και τούς ώραίους χρωματισμούς. Οι Μεξικανοί κατεσκευάζον και χάρτην εκ βάμβακος· έν δε νόμισμα αυτών συνέκειτο εκ μικροϋ τεμαχίου βάμβακος.

Ο βάμβαξ κατέχει την σπουδαιοτάτην θέσιν εις την βιομηχανικήν ιστορίαν τῶν νεωτέρων εθνῶν. Χιλιάδες πλοίων μεταφέρουσιν αυτόν άδιακόπως διά τῶν

θαλασσῶν, αναρίθμητα εργοστάσια νημάτων και ύφασμάτων επί τής επιφανείας τής γῆς παρέχουσιν εργασίαν εις άπειρον πλήθος εργατῶν.

Ο λόγος δι' όν ή χρῆσις του βάμβακος κατέστη πάγκοινοσ είνε ή εύκολία μετ' ής νήθεται και ύφαινεται, έτι δε και ή εύθηνία αυτού· δι' ό αντικατέστησε κατά το πλείστον και βαθμηδόν το λίνον το κάνναβι, την μέταξαν και το έριον, είτε μόνος είτε αναμειγμένος μετά τῶν διαφόρων τούτων προϊόντων.

Είς τον βάμβακα όφείλεται ή ταχέια ανάπτυξις τής ισχύος και τής ευημερίας τῶν κρατῶν, εις τὰ όποια καλλιεργείται. Πανταχοϋ δε όμολογείται και από δλας τὰς τάξεις τῶν ανθρώπων ότι το φυτικόν έριον είνε έν τῶν πρωτίστων δώρων του Θεοϋ πρός την ανθρωπότητα.

Ο βάμβαξ παρέχει τον άφθονότερον ναϋλον εις το έμπορικόν ναυτικόν του κόσμου και δίδει πόρον ζωῆς εις εκατομύρια ανθρώπων.

ΦΙΛΗΣΙΣΤΗΜΩΝ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Το Πάσχα τῶν πτωχῶν.

Αι όλίγα γραμμάτι τὰς όποιας έδημοσιεύσαμεν εις την άλληλογραφίαν του δευτέρου φύλλου τής «Διαπλάσεως» εις απάντησιν πρός το Κασιμάκι τῆς Μάνης έφερον το άποτελέσμα των. Πολλὰ ευγενείς καρδιάς συνεκινήθησαν. Έσυλλογίσθησαν πόσον δυστυχή θα είνε τὰ κακόμοιρα παιδια τὰ όποια οϋδ' αυτάς τὰς Άγιὰς ήμέρας του Πάσχα θα ήμπορέσουν να χαροϋν, να χαμογελάσουν, τὰ όποια ίσως οϋδέ κρέας θα έχουν να θέσουν εις το στόμα των. Ίσως μερικά και θα πεινοϋν άκόμη, την ήμέραν εκείνην κατά την όποίαν τὰ άλλα παιδια θα κάθηνται εις την τράπεζαν, πλήρη όρεκτικῶν φαγητῶν και θα τσουγκρίζουν ευθύμως τὰ κόκκινα ωά με τούς γονείς των, με τούς οικείους των. Πολλά εύαίσθητα παιδια έσυλλογίσθησαν την δυστυχίαν τῶν παμπόρων και ήρώτησαν αν σκοπεύομεν να άνοιξωμεν κατάλογον εισφορῶν.

Με την βεβαιότητα ότι ή προθυμία τῶν φίλων μας θα φανῇ αξία του σκοποϋ (διότι τίποτε δεν εζευτελίζει μίαν φιλάνθρωπον ιδέαν όσον ή ανεπαρκής εκτέλεσις της) άνοιγόμεν από σήμερα τον κατάλογον τούτον. Ευχαριστῶς δε δημοσιεύομεν και την έπιστολήν τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ίδης, τῆς άλλοτε έν Κρήτη φίλης τῆς «Διαπλάσεως» και

τώρα έν Αθήναις διαμενούσης πρός εξακολούθησιν τῶν σπουδῶν της έν τῷ Άρσακείῳ Παρθεναγωγείῳ.

«Έν Αθήναις τῆ 5 Μαρτίου 1894.

Φιλτάτη Διάπλασις,

Την γνώμην την όποιαν εξέφερεις εις το δευτέρον σου φυλλάδιον, ότι δηλαδή θα ήτο καλόν ν' ανακουφισθῶσιν όλίγον κατά τὰς άγιὰς ήμέρας όπου πλησιάζουν πολλοί ήδικημένοι υπό τῆς τύχης διά τῆς αγαθοεργίας τῶν δυναμένων να τους βοηθήσωσι, συμμερίζομαι πληρέστατα. Θα είνε άδικον κατά τὰς ήμέρας κατά τὰς όποιας άνέστη εκ του τάφου ό Σωτήρ του κόσμου, όστις ήγάπησε κατ' έσοχήν τὰ μικρά παιδια, κατά τὰς ήμέρας, λέγω, κατά τὰς όποιας πρέπει να βασιλεύῃ εις τον κόσμον χαρά και ευτυχία, πολλά παιδια να μη έχουν τὰ κακόμοιρα οϋτ' έν κομματί ξηρό ψωμί.

Επειδή εγώ εδῶ είμαι ξένη και δεν γνωρίζω κανένα, σοϋ στέλλω 5 δραχμάς, τὰς όποιας έχω οικονομήσῃ από κάτι χρήματα, τὰ όποια μου έστειλεν ό μπαμπάς μου διά τὰ μικρά μου έξοδα, να τὰς δώσης εις μίαν πτωχήν οικογένειαν.

Είνε όλίγα, αγαπητή μου Διάπλασις, και δεν θα κάμουν τίποτε, αλλά τὰ προσφέρω με δλην μου την καρδιά· έσκέφθην δε ότι ό Θεός δέχεται με την αυτήν ευχαρίστησιν το τάλαντον του πλουσιου και τον όβολόν τῆς χήρας.

Εύχομαι να με έχουν προλάβῃ εις τούτο πολλοί άλλοι.

Σε γλυκοφιλω ή φίλη σου Κόρη τῆς Δοξασμένης Ίδης».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Μπαμπά, είμπορώ να σ' έρωτήσω κάτι τι;
—Ευχαρίστως, παιδί μου.
—Πού πηγαίνουν οι άνεμοι όταν δεν φυσούν;
*Βασίλη υπό του Λεοντιδίου.

- Λογική του Μπεμπέ.
—Μαμμά, θέλω να καίω εις τον κήπον.
—Όχι, Μπεμπέ μου, κάμνει πολύ κρυο.
Κάθησ' εδῶ 'ς τῆ σάλα που έχει φωτιά.
—Τότε άνοιξε το παράθυρο να ζεσταθῇ και ό κήπος.
*Βασίλη υπό του Έρμοϋ του Πραξιτέλους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σε θεωρώ φίλην αγαπητήν, Άγλαία Βερτέλλη, και θα χαίρω λαμβάνουσα έπιστολάς σου. Νέος διαγωνισμός τῶν λύσεων ήρχισεν από του πρώτου έρεταινοϋ φυλλάδιου μου. Έμπρός λοιπόν, συναγωνίσου και σύ, Δελαβέρη Όγκα. Στέλλε μου πνευματικὰς ασκήσεις πρός δημοσιέσιν, Ναυτόπαι Ίθρατε, και έσο βέβαιος ότι θα δημοσιεύωνται όσαι κρίνονται αξια δημοσιέσεως. Πολύ θα ευχαριστούμαι να λαμβάνω και από σε έπιστολάς, Γεωργίε Θεοφιλόπουλε· θα χαίρω μάλιστα πολύ αν βλέπω ότι ή γραφικός σου χαρακτήρ βελτιούται εις εκάστην νέαν έπιστολήν. Βεβαίως φαντάζομαι την χαράν σου όταν ή γραμματοκομιστής σοϋ φέρι τὰ φυλλάδιά μου, Κολοσσέ τῆς Ρόδου, και είμαι ευτυχής διότι

κατορθώνω να προξενώ τόσην χαράν εις τους φίλους μου. Έκ των τριών ψευδώνυμων αυτό, βλέπει, προτιμώ.

Τό νέον σου ψευδώνυμον, θεά της Νίκης, μ' άρέσει, περισσότερο μάλλον από το πρώτον. Γράφε μου λοιπόν ταχυτικά.

Καλέ τί έκαμες, θαυμαστά της Έξοχης; Έγραψες έκάστην λύσιν εις χωριστόν χαρτίον; Και σύ έκοπίσας να τας γράψης ούτω, και έγω θα χρειασθώ πολλήν ώραν να τας εξελέγξω. Είς τό έξής γράφε θλας τάς λύσεις ενός φυλλαδίου εις έν και τό αυτό τεμάχιον χαρτίου.

Τό ψευδώνυμον Έδθμος Σπίρος προτιμήσον έν των άλλων δύο, Αισχύλε Τραγωδέ, και γράφε μου συχνότερα.

Είδες πόσην ευχαρίστησιν αισθάνεται κανείς όταν μόνος του εύρίσκει την λύσιν κανενός αίνιγματος, Αθήνα Άνοιξ; Δι' αυτό, κ' έγω προτείνω τας πνευματικάς ασκήσεις: δύνουσι τον νουν και προξενούν χαράν εις τόν εύρίσκοντα την λύσιν των.

Στέλλε μου σύ πνευματικάς ασκήσεις, φίλε Ν. Κουτσουγιάννη, και έγω θα δημοσιεύω έξ αυτών όσας κρίνω αξίας δημοσιεύσεως.

«Κάλλιο άργά παρά ποτέ» λέγει ή παροιμία, Έμπαθή Άταγνώστα' τώρα που ήρχισες να μου γράφης έσο ταχυτικά.

Και τό ψευδώνυμόν σου και τό ύφος της επιστολής σου, Ταπεινόν 'Ιον, μου λέγουσι ότι είσαι μετροφοροστάτον κοριτσάκι και πολύ άξιαγάπητον. Πολύ θα χαιρώ να λαμβάνω επιστολάς σου.

Και τό νέον μυθιστόρημα, Πλοίαρχε Μάρκαρον, πώς σου φαίνεται;

Καλά λές, Άργυρώ Παροδέλνιος, τόσα έτη γνωρίζομεθα και δεν μου είχες γράψη ποτέ επιστολήν. Άλλά μήπως είσαι ή μόνη; Πόσαι άλλοι φίλοι μου, μολοντί πρό πολλών έτών λαμβάνουν τό περιοδικόν μου, δεν μου έγραφαν ακόμη δύο λέξεις ως να μη έννοούν ότι σκοπός της άλληλογραφίας μου είναι να συνηθίσουν εις την επιστολογραφίαν, ήτις άπαιτεί πολλήν τέχνην δια να είναι ευάρεστος. Σύ καλά εκθέτεις τας ιδέας σου και δια της έξασκήσεως θα μάθης να γράφης με χάριν.

Νά σας ήση, Άργεία Τελέσιλλα, ή μικρός σας Περικλής και να γίνη ένδοξος και αυτός ως ή άρχαίος Περικλής του όποιου φέρει τό όνομα.

Φίλησέ μου τον και αυτόν και τον Εύριπίδην. Πολύ σας ευχαριστώ, Πυραμίδες της Αίγυπτου, δια τας προσπαθείας τας όποιάς μου ύπόσχεσθε να καταβάλετε πρός εύρύτεραν διάδοσιν του περιοδικού μου έν 'Αλεξανδρεία και περιμέτων άνωτομικών τό άποτέλεσμα των ένεργειών σας.

Είμαι τώρα ευχαριστημένη, Νίκη Μαρτή, με τας έβδομαδιαίας επισκέψεις μου;

Πώς πάει λοιπόν τό βιοτή, Μέλλων Ναύαρχε; προώδευσες όλίγον;

«Όχι, Άτρόμητε Πολεμιστά, δεν είμαι θυμωμένη μαζί σου. Διαγωνισμόν διηγήματος θα προτείνω λίαν προσχεύς.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

Και μία χαριστικός είδης: 'Ο αγαπητός φίλος και συνεργάτης της 'Διαπλάσεως', ή σύγγραφεύς της 'Αδελφούλας μου', ήτις τόσον κατέβαλε τους αναγνώστας μας, κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος, άντήλλαξε την παρελθούσαν Κυριακήν δακτύλιον άρραβώνος μετά της δεσποινίδος Εύφροσύνης Άχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου. Έγκάρδια συγχαρητήρια.

τόσας δραχμάς όσαι ήσαν οι γυναίκες, και έκάστη γυνή τόσας δραχμάς όσαι ήσαν οι άνδρες. Πόσοι ήσαν οι άνδρες και πόσαι οι γυναίκες; Έστάλη υπό Βλαδίμηρου του Μοναρχου.

82. Αίνιγμα Δημόδες. "Όταν τό δέντρο περπατεί, όταν τό λύνος στέκεται. Έστάλη υπό του Λεουκά Τριανταφύλλου.

83. Φύρσην—μέγλην. Στρέφει νει αί είθαι άρχετις στη μερσολύνης Κ' αί στρέφει αραίωσά τό σάφ στη ρισαλλά έσθήνης: Αγγηπορία του χρωπού, και οδνην κλυεσία Του τενελούσο, και εθού ξε φύσου ολευσία. Έστάλη υπό Άγησίλου Γαλιανοπούλου.

84—88. Φωνηεντόγραφος. Διά των κάτωθι συμφώνων, τη προσθήκη τριών φωνηεντών πάντοτε των αυτών, να σχηματισθώσι 5 λέξεις. Η τάξι των συμφώνων δύναται να μεταβληθή, αί δε εύρέθησόμενα λέξεις θα σημαίνωσι: Α') Αύτοκράτορα Ρωμαίων.—Β') Κώμην της Ελλάδος.—Γ') Νόμισμα.—Δ') Τακτικόν άριθμητικόν.—Ε') Πορθμόν της Εύρώπης. 1) ΔΜΚΣ.—2) ΔΜΚΣ.—3) ΑΒΣ.—4) ΔΓΣ.—5) ΠΒΡΣ.

89—93. Μαγικών γράμμα. Δ' άνταλλαγής ενός γράμματος των κάτωθι λέξεων μεθ' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθώσιν άλλα τόσαι λέξεις: Ηλιας, λείος, άργός. Έστάλη υπό του Αλλίου Άριστιδου.

94—98. Κεκρυμμένα όνόματα θεών. 1.—Έστι δίκης όφθαλμός δε τά πανθ' όρμ. 2.—Αυτός έαυτού έκαστος άριστος φύλαξ. Έστάλη υπό της Σμερράμιδος.

99—103. Διπλή άκροστιχίς. Τά άρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τό όνομα κριτού του 'Αδου, τά δε δεύτερα, άντιστρόφως αναγνωσκόμενα, τό όνομα άρχαίου θεού. 1. Ηοταμός. 2. Μαθητής του Χριστού. 3. Άρχαίος στρατηγός. 4. Πτηνόν. 5. Άγγειον. 6. Νήσος της Ελλάδος. Έστάλη υπό του Άνδρείου Στρατιώτου.

104—108. Φωνηεντόλεπον. Ο—ροτς—τυ—φλυ—ν—τ—κλυ—ββλυ. Έστάλη υπό της Φιλέργου Χαλιάνου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθές παρασχόν εις την χάραν ήμιν έπηρεσίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστόν και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 5.—Έξωτερικού φρ. χρ. 7 Δι' συνδρομής άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είναι προπληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Ελλάδι λεπ. 10.—Έν τω Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Αθήναις Πλατεία Όμονοίας, άριθ. 10 της οδού Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—5 Έν Αθήναις, την 19. Μαρτίου 1894 Έτος 16ον.—Άριθ. 5

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνέχεια · ίδε σελ. 25]

Άλλά μόλις είχε προφθάση να έκστομίση τούτο και ή άμαξα, της οποίας εις τροχός προσέκρουσε κατά όγκολίθου, ανεποδογυρίσθη, τό άλογον έπεσε με τό πλευρόν και ή άμαξηλάτης έξεσφενδονίσθη μακράν εις έν λειβάδιον.

Η δεσποινίς Θηρεσία προσεπάθησε ναπαλλαχθή εκ του βάρους της ανεψιάς της και των τόσων σκεπασμάτων. Δεν ήσθάνετο κανένα πόνον, αλλά τη ήτο άδύνατον να κάμη την παραμικράν κίνησιν. Η Εύτυχία, μάλλον έλευθερά, έδοκίμασε ναναρριχηθή μέχρι του καθίσματος του άμαξηλάτου· τό κατόρθωσε και είδεν ένα άνθρωπον έρχόμενον προς βοήθειάν των. Αυτός τότε έβοήθησε την δεσποινίδα Μορδάς νανεγερθή, εκείνη δε διηυθύνθη άμέσως προς τό μέρος, όθεν ήκούοντο στεναγμοί.

Ο άμαξηλάτης δεν ήδύνατο νανεγερθή. Μόλις έδοκίμαζαν να τον έγγίσουν, οι γογγυσμοί του έδιπλασιάζοντο.

«Τά πράγματά τα βλέπω σκουρα» είπεν ή άνθρωπος, ή όποιος είχε σπεύση προς βοήθειαν. «Αυτός εδώ δεν μπορεί να κινηθή, βοήθεια για να σηκώσουμε τό άλογο και τό άμάξι δεν έχουμε, και ιδού ότι άρχισε να νυκτώνη. Τό μόνον που σας συμβουλεύω, κυρία μου, είναι να έλθετε μαζί μου ως τον πύργον και εκεί ή γυναίκα μου, που είναι κηπουρός, θα σας κάμη ένα φλυτζάνι τίλιο και θα συνέλθετε. Τό κοριτσάκι είναι ώχρό σαν τό πανί. Έν τω μεταξύ θα γυρίσω εδώ με άλλους ανθρώπους.

—Πώς ονομάζεται ή πύργος αυτός και πόσον απέχομεν; —Δέκα λεπτά της ώρας τό πολύ. Είναι ή πύργος Ρομπριζέ και άνήκει εις την κυρίαν Μαρκησιάν του Ρομπριζέ, που θα την έχετε άκούση βέβαια. Είναι άρχαία και πολύ μεγάλη οικογένεια. Οι αυθένται του πύργου όλοι υπήρξαν γενναίοι και αγαθοί. Διηγούνται ένα σωρό πράγματα γι' αυτούς.»

Η δεσποινίς Μορδάς, ή όποία ήκολούθησε την συνετήν συμβουλήν του γηραιού υπηρέτου, έμαθε παρ' αυτού καθ' όδόν, βαδίζουσα παρά τό πλευρόν του μετά της ανεψιάς της, ότι σήμερα η οικογένεια Ρομπριζέ, άπετελείτο μόνον από μίαν γραίαν έγδοήκοντα δύο έτών και από την διεσγγονόν της, άριθμούσαν δεκατρείς ή δεκατέσσαρας άνοιξεις, κατά την ποιητικήν φράσιν. Τό άτυχές παιδίον είχε ήδη χάση την μητέρα του, όταν τω 1870 ή πατήρ του, ή τελευταίος των Ρομπριζέ, έφρονεύθη εις τό Ραισχόφεν.

Ο Πέτρος — ούτως εκάλειτο ή σύζυγος της κηπουρού, — όμιλών εβάδιζε τόσον γρήγορα, ώστε αί δεσποινίδες Μορδάς, με έλην την έπιθυμίαν την όποιαν είχαν να φθάσουν ταχέως και να στείλουν βοήθειαν εις τον άμαξηλάτην, δεν ήδύνατο

«Είς τροχό της άμαξής προσέκρουσε κατά όγκολίθου»

να τον ακολουθήσουν. Η δεσποινίς Θηρεσία τω έκαμε την παρατήρησιν.

«Με συγχώρετε, κυρία μου» είπεν ή Πέτρος δικαιολογόμενος «άλλά έσυνείδησα να περιπατώ έτσι γρήγορα εις τό κτήμα. Έγώ τό φυλάττω και πρέπει να είμαι πανταχού παρών... άλλώς, μ'έννοείτε, οι κλέπται και οι λαθροήται...» Διεκόπη δια νανοίξη την κιγκλιωτήν θύραν, δια της

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Έκαστος τόμος έκτός του μυθιστορημάτος του και της άλλης ποικίλης ύλης έχει και 100—130 εικόνες.

Έκτακτος όλος ευκαιρία παρέχεται από σήμερα εις τους γονείς τους έπιθυμούντας την δια της αναγνώσεως ήθικών βιβλίων μόρφωσιν των τέκνων των.

Η Διεύθυνσις της Διαπλάσεως των Παιδων σχημάτισα πλήρη σειράς των μέχρι τούδε έκδοθέντων 23 τόμων του περιοδικού τούτου, άπεφάσισε να προσφέρη εις τό Κοινόν τους πλεονάζοντας τόμους εις τιμήν καταπληκτικώς ευνυνήν, εις τό τρίτον σχεδόν της αξίας αυτών, ήτοι προς δραχμήν 1 τον τόμον, άντι της συνήθους αυτών τιμής των δραχμών 2,50.

Οι πλεονάζοντας και παρεχόμενοι εις τόσον μικράν τιμήν τόμοι είναι ή πρώτος και

ή τέταρτος μέχρι του είκοστού τρίτου, ήτοι πάντες οι έκδοθέντες μέχρι τούδε τόμοι της Διαπλάσεως, έκτός του δευτέρου και του τρίτου, έν έλω δηλαδή 21 τόμοι, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Και έξ άλλων μεν τόμων είναι όλίγα τά πλεονάζοντα και εις την τιμήν της μιάς δραχμής προσφερόμενα άντίτυπα, έξ άλλων δε περισσότερα. Επομένως οι έπιθυμούντες να άποκτήσωσιν όλην την σειράν των 24 τόμων πρέπει να σπεύσωσιν εκ των πρώτων, διότι εκ της προθυμίας μεθ' της ήγοράζοντο μέχρι τούδε οι τόμοι της Διαπλάσεως εις την τιμήν των δραχμών 2,50 βέβαιον είναι ότι εντός ολιγίστου χρονικού

διαστήματος θα έξαντληθώσι πάντες οι παρεχόμενοι εις την ήλαττωμένην ταύτην τιμήν της 1 δραχμής, μεθ' ή αί όλίγα φυλαττόμενα έν τή άποθήκη πλήρεις σειράι των 23 τόμων θα πωλῶνται και πάλιν εις την άρχικήν των τιμήν, προς δραχμάς 2,50 ή τόμος.

Οι έν ταίς επαρχίαις πρέπει να πέμπωσι κατ' εύθείαν προς τό Γραφεϊόν μας, δι' έκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,40, διότι 10 λεπτά απαιτούνται δια ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου. Οι δε έν τω έξωτερικῷ πέμπουσιν εις χρυσόν τό αντίτιμον (φράγκον χρυσόν έν δι' έκαστον τόμον), δεν προσθέτουσι δε ταχυδρομικά τέλη.

Τό αντίτιμον των συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθείαν προς τον κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, έκδοτήν της Διαπλάσεως των Παιδων, έν Αθήνας, δια ταχυδρομικών έπιταγών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλλαγματικών εντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 φράγκων, εκ του Έξωτερικού, είναι δεκτά και εις γραμματόσημα. Οι άλλασσοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλούνται να γνωστοποιώσιν ήμίν έγκαιρως την νέαν των διευθύνσιν, συναποστέλλοντες την παλαιάν των διευθύνσιν και 25 λεπτών γραμματόσημον δια την δαπάνην της έκτυπώσεως της νέας ταυρίας. Παραπάνω περί μη λήψεως φύλλων γινόμενά μετά παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τό πολύ από της έκδόσεως των έστιν άπαράδεκτα.